

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 13. december 2018
Kontor: Stats- og Menneskerets-
kontoret
Sagsbeh: Louise Black Mogensen
Sagsnr.: 2018-0030-1780
Dok.: 929133

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 167 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 21. november 2018. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Trine Bramsen (S).

Søren Pape Poulsen

/

Louise Black Mogensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 167 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren, idet der henvises til ministerens kronik i Berlingske den 18. november 2018, hvor ministeren skriver, at "De danske domstole har fået større råderum til bl.a. at udvise kriminelle udlændinge med København-erklæringen...", redegøre nærmere for, hvordan erklæringen giver Danmark større råderum i forhold til udvisninger, særligt henset erklæringens artikel 28 c) og d)?"

Svar:

København-erklæringen fastslår, at hvis myndighederne har foretaget en fornuftig afvejning mellem de hensyn, der er på spil – i overensstemmelse med Menneskerettighedsdomstolens praksis – så skal Menneskerettighedsdomstolen som udgangspunkt ikke blande sig. Det indebærer med andre ord, at Domstolen skal respektere medlemsstaternes råderum i forhold til, hvordan de indretter sig. Der må være en grænse for i hvad og i hvilket omfang, Domstolen blander sig. Dette er også afspejlet i pkt. 28 i erklæringen.

Nogle menneskerettigheder er absolutte og kan ikke gradbøjes. Det gælder f.eks. retten til ikke at blive tortureret eller slået ihjel. Men andre menneskerettigheder er – selvom de er vigtige – ikke absolutte. For disse rettigheder gælder, at udøvelsen må varetages inden for en afvejning – over for rettighederne indbyrdes og over for væsentlige samfundshensyn.

Det sidstnævnte gør sig f.eks. gældende i forhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 8 om retten til privat- og familieliv. Udøvelsen af denne rettighed må afvejes i forhold til væsentlige samfundshensyn, og udfaldet af afvejningen vil helt afhænge af de konkrete omstændigheder. Det betyder også, at flere forskellige udfaldsrum vil kunne rummes inden for den ramme, som menneskerettighederne udgør.

Det er netop her, at København-erklæringen understøtter det politiske råderum og betonere, at Menneskerettighedsdomstolen ikke skal give en ”second opinion” i de tilfælde, hvor man nationalt har udnyttet dette råderum.

Som det fremgår af den samtidig besvarelse af spørgsmål nr. 168 (Alm. del), så henvises der til dette princip i flere nye afgørelser fra Menneskerettighedsdomstolen, som går i retning af at give mere råderum til landene. Under det danske formandskab for Europarådet benyttede vi muligheden for at

understøtte denne udvikling for at sikre et større nationalt råderum i bl.a. udvisningssagerne.